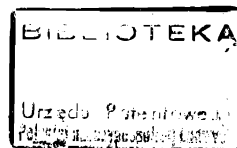

Warszawa, 4 lutego 1939 r.

URZĄD PATENTOWY

A47h 13/00

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 27687.

Kl. 34 c, 12/06.

Wilhelm Hachtel
(Musberg, Niemcy).

34e 13/00

Wieszaki do umocowania rozsuwanych zasłon na listwach z krążkami.

Zgłoszono 14 grudnia 1937 r.

Udzielono 30 listopada 1938 r.

Pierwszeństwo: 27 listopada 1937 r. (Niemcy).

Znane dotychczas wieszaki listw do zasłon, rozsuwanych na krążkach, posiadają tę wadę, że wskutek swego ukształtowania zachodzą one nieco za siebie podczas ściągania zasłon, zaciskając się przy tym i wykręcając nieco w bok, wskutek czego pozbawione są one swobody ruchów. Aby zwolnić je należy zasłonę przed jej rozsunięciem lub zsunieniem najpierw nieco wstrząsnąć. Powoduje to szarpanie zasłony, w celu zwolnienia wieszaków, i dość silne jej ciagnienie.

Wieszaki według wynalazku do zasłon, rozsuwanych na krążkach wzdłuż listwy, nie sprawiają wskazanej trudności. Cecha znamienne wieszaka według wynalazku polega na tym, że wieszak, osadzony wa-

hliwie i poprzecznie na czopie krążka, jest wykonany z paska metalowego i zaopatrzony w zwisające w dół równoległe do siebie ramiona, względnie krawędzie, tak iż powstają powierzchnie przylegania, które przy ściągnięciu wieszaków uderzają o siebie. Odległość pomiędzy tymi powierzchniami każdego ramienia jest większa, niż średnica krążka. Dzięki tym równoległym ramionom i powierzchniom zderzania wieszaka oraz dzięki temu, że wzajemna odległość tych powierzchni jest większa, niż średnica krążka, unika się przy zderzaniu się o siebie tych powierzchni wzajemnego przesłaskiwania, względnie zaczepiania się krążków. Dzięki temu ruchy tych krążków nie są krępowane przy

przetaczaniu ich w prowadnicach listw tak, iż zasłonę można łatwo rozsunąć, względnie zesunąć. Oprócz tego zasłona nie jest szarpąna, ponieważ można ją zasuwować i rozsuwać, wywierając słabe ciągnięcie.

Na rysunku przedstawiono kilka przykładów wykonania wieszaka według wynalazku do umocowania zasłon, rozsuwanych na krążkach wzdłuż listwy za pomocą raptownego pociągania.

Fig. 1 przedstawia przekrój podłużny części listwy wraz z umieszczonymi w niej wieszakami do zasłony, wygiętymi z płaskownika, fig. 2 przedstawia przekrój poprzeczny tej samej części, fig. 3 przedstawia przekrój podłużny części listwy wraz z umieszczonymi w niej wieszakami, wyciętymi z pasków blachy, fig. 4 przedstawia przekrój poprzeczny tej samej części, fig. 4a przedstawia przekroje poprzeczne wieszaków według fig. 3 i 4 wzdłuż linii *A — B*. Fig. 5 — 12 przedstawiają odmienne postacie wykonania wieszaków w widoku czołowym i bocznym w połączeniu z listwami do zawieszania zasłony.

Listwa do zasłon *a* zaopatrzona jest w znane podłużne prowadnice *b*, zaś u dołu w tory *c*, wystające wewnątrz; na torach tej listwy toczą się podwójne krążki *d*. Krążki te połączone są ze sobą czopem *e*, na który założony jest wieszak *f* dla zasłony, który z dołu jest przeprowadzony przez szczelinę prowadniczą *m* listwy *a*.

Wieszak *f* według fig. 1 i 2 składa się z kołowego zagięcia *g*, założonego na czop *e* podwójnego krążka *d*, oraz z dolnego haczyka *h*, który może być otwarty lub zamknięty. Haczyk *h* posiada wydłużone ramiona *i* i *k*, przebiegające częściowo równolegle do siebie pionowo w dół, dzięki czemu sąsiednie wieszaki mogą być zesunięte ku sobie. Wieszaki *f* wykonane są z płaskiego drutu metalowego z zaokrąglonymi krawędziami, odstęp pomiędzy ramionami *i*, *k* jest szerszy, niż wynosi śred-

nica krążków *d*, tak iż w razie przylegania wieszaków do siebie, krążki *d* nie stykają się, lecz tylko powierzchnie *l*, *l* ramion *i*, *k*, dzięki czemu unika się zachodzenia za siebie krążków. Ciężar ramion *i*, *k* wieszaka *f* jest rozdzielony na obie strony czopa *e* krążka *d* w ten sposób, iż wieszak *e* zwisa pionowo w dół od środkowego punktu czopa *e* (fig. 1). Podobnie też boczne krawędzie wieszaków, wykonanych z materiału płaskiego, skierowane są pionowo, dzięki czemu unika się zacinalania się lub wykręcania się w bok wieszaków w szczelinie prowadniczej *m* (fig. 2). Zasłona może być przymocowana do wieszaków *f* bezpośrednio lub też pośrednio za pomocą odpowiednich narzędzi pomocniczych.

W wykonaniu według fig. 3 — 12 wieszak dla zasłony wykonany jest z paska blaszanego, wygiętego w pałąk lub haczyk. Według fig. 3 — 4 wieszak posiada postać pałąka. Górny swobodny koniec *n* wieszaka *e* jest zaopatrzony w szczelinę do wahliwego osadzenia wieszaka na czopie *e*. Aby zapobiec przypadkowemu wysuwaniu się wieszaka *f* z tej osi, dobrze jest zacisnąć koniec *p* haczyka nieco ku środkowi, wskutek czego wylot *o* szczeliny zostaje nieco zwężony. Zasłonę łączy się z dolną pałąkową częścią *q* wieszaka *f* za pomocą klamerek lub pierścieni lub narzędzi podobnych.

Ramiona wieszaka *e* są nieco szersze niżeli średnica podwójnego krążka *d*, dzięki czemu przy ściąganiu krążków boczne krawędzie *l*, względnie powierzchnie wieszaków, przylegają do siebie, zapobiegając w ten sposób zacinalaniu się i zachodzeniu na siebie krążków. Dobrze jest zwęzić nieco ku dołowi pałąkową część *q* lub też zaopatrzyć ją w boczne wycięcia *r*, ażeby umożliwić łatwiejsze umocowanie części, łączącej wieszak z zasłoną. Oba ramiona pałąkowatego wieszaka *f* są wygięte wypukło, lub też jedynie ich brzegi są

nej powierzchni wkładu *a* wycięte są podłużne żłobki *i*, w które podczas przyciskania okładziny *c* wchodzi klej, wobec czego przy klejeniu nie tworzą się wycieki kleju, mogące przeszkadzać biegowi krążków. Żłobki na dolnej powierzchni wkładu *a* są wykonane bezpośrednio tuż przy torach *d*, aby wypełnić się klejem, dzięki czemu klej nie wycieka na tory krążków lub na powierzchnie toczne okładzin *h*. Zamiast żłobków *i* można by też wykonać ukośne ścięcia dolnych naroży *m* torów *d*. Listwa do firanek posiada, jak zwykle, na swej stronie przedniej osłonę przednią *k* oraz boki *l* (fig. 1 — 4).

Listwy do firanek według wynalazku można by również wykonać bez mostków *n* nad torami *d*, wówczas wkład *a* składałby się jedynie z podłużnych kantówek. Takie wykonanie jest jednak mniej korzystne, niż wykonanie z mostkami *n*, które odznacza się większą dokładnością i trwałością.

Przy wytwarzaniu listw do firanek wybiera się na wkłady *a* długą deskę, np. około 5 — 6 m i szerokości około 40 — 120 cm. W desce tej wycina się tory *d* i zarazem zaopatruje się ją w żłobki *i* lub też ścięte ukośnie naroża *m*. Po tej obróbce przygotowawczej na deskę *a* nakleja się okładziny *b* i *c* z drzewa o słojach poprzecznych, po czym w dolnej okładzinie *c* wycina się szczeliny prowadnicze *g* dla wieszaków *f* krążków *e*. Następnie deskę tną się na podłużnice o szerokości, odpowiadającej poszczególnym listwom do firanek. Jeżeli np. listwa ma posiadać dwa tory, to deskę rozcina się wzdłuż linii *A — B*, jeżeli zaś ma ona posiadać jeden tylko tor, to rozcina się ją wzdłuż linii *C — D*. Poza tym wykonanie listwy w szczegółach może być zupełnie dowolne (fig. 5 — 9).

Według fig. 10 i 11 listwa do firanek wykonana jest z desek *a*, *b*, *c*, sklejonych ze sobą. Najpierw przykleja się do dolnej

deski *c* deskę *a*, stanowiącą wkład listwy do firanki. Następnie w pewnych określonych odstępach wzajemnych wycina się w desce *a* tory *d* na głębokość taką, aby sięgały one poniżej miejsca sklejenia *a*₁, dzięki czemu osiąga się bezwzględnie gładki tor. Po wycięciu torów *d* na deskę *a* nakleja się okładzinę *b*. Następnie pośrodku torów *d* wycina się wąskie szczeliny prowadnicze *g* dla wieszaków *f*. Wystające z obu stron torów *d* listwy *h* posiadają powierzchnie toczne dla krążków *e*. Tory *d* przebiegają wzdłuż słoju wkładu *a*. Okładziny *c*, *b* są wycięte tak, że słoje ich przebiegają poprzecznie względem słoju wkładu *a* lub też wzdłuż tych słoju.

Tory *d* we wkładzie *a* można wykonać całkowicie, tak iż powierzchnie toczne *h* dla krążków *e* znajdują się nad miejscem sklejenia *a*₁ (fig. 12 — 14). W tym przypadku wkład *a* wycina się nieco większej grubości, niż przy wykonaniu według fig. 10 lub 19. Jednakże i w tej postaci wykonania na dolną powierzchnię oraz na górną powierzchnię wkładu *a* naklejone są okładziny, które zapobiegają skręcaniu lub wypaczeniu się listwy do firanki. Według fig. 13 okładzina jest wykonana z kilku sklejonych ze sobą cienkich płyt *b*, *b*₁. Podobnie też dolna okładzina może się składać również z kilku sklejonych ze sobą cienkich płyt *c*, *c*₁ (fig. 14). Według fig. 15 dolna okładzina wykonana jest z kilku sklejonych ze sobą cienkich płyt *c*, *c*₁, *c*₂, przy czym tory *d* są wycięte tak głęboko, że powierzchnie toczne *h* znajdują się na dolnej płycie *c*. Dobrze jest połączyć ze sobą płyty *b*, *b*₁, a także płyty *c*, *c*₁, *c*₂ w ten sposób, aby słoje ich krzyżowały się nawzajem.

W wykonaniu według fig. 10 okładzina *b* jest w przybliżeniu równie gruba jak wkład *a*, natomiast dolna okładzina *c* jest znacznie cieńsza. Wkład *a* może również być wykonany z cienkiej płyty o słojach poprzecznych (fig. 13). Najważniejszy

szczegół polega na tym, aby wycięcie d sięgało głębiej, niż miejsce sklejenia a_1 . Podobnie też okładzina b według fig. 10 może mieć grubość taką, jak okładzina według fig. 12. Płyty c , c_1 , c_2 oraz b , b_1 według fig. 12 — 15 mogą być bardzo cienkie. Przody k oraz boki l mogą być również zaopatrzone w okładziny o o słojach, przebiegających w poprzek względem słoży wkładów k i l .

Wkład a może być wykonany z taniego drzewa, zaś okładziny b i c , zwłaszcza cienkie płyty b , b_1 , względnie c , c_1 oraz c , c_1 , c_2 mogą być wykonane z drzewa w lepszym gatunku. Jeżeli okładzina b według fig. 10 wykonana jest z drzewa o słojach podłużnych, to najlepiej jest, aby wkład a , posiadający tory, wykonany był również z drzewa o tak samo przebiegających słojach. Według fig. 10 płyty a , b , c mogą być również wykonane z drzewa jednakowego gatunku.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Listwa do firanek rozsuwanych, znamienna tym, że zawiera wkład (a), w którym wykonane są tory (d) dla krążków i na którym z dołu i z góry naklejone są cienkie okładziny (b i c) z drzewa o słojach poprzecznych, przy czym w dolnej okładzinie (c) wycięte są pośrodku torów (d) podłużne szczeliny (g), których brzegi częściowo pokrywają tory (d) i służą jako występy toczne dla krążków (e), podczas gdy podłużne szczeliny (g) służą jako prowadnice dla wieszaków (f), umocowanych na tych krążkach.

2. Listwa według zastrz. 1, znamienna tym, że na dolnej powierzchni wkładu (a) wycięte są tuż przy torach (d) podłużne żłobki (i), wypełniane klejem podczas naklejania dolnej okładziny.

3. Listwa według zastrz. 1, znamienna tym, że naroża (m) torów (d) są ścię-

te ukośnie, tworząc zagłębienia, wypełniane klejem podczas klejenia.

4. Listwa według zastrz. 1 — 3, znamienna tym, że tory (d) są wycięte częściowo w dolnej okładzinie (c).

5. Listwa według zastrz. 1 — 3, znamienna tym, że tory (d) wraz z wystęпами tocznymi są wycięte całkowicie we wkładzie (a) nad miejscem sklejenia (a_1).

6. Listwa według zastrz. 1 — 5, znamienna tym, że okładziny (b , c) są wykonane z kilku sklejonych ze sobą cienkich płyt (b , b_1 względnie c , c_1 , c_2), w których kierunki przebiegu słoży mogą się krzyżować nawzajem.

7. Sposób wytwarzania listw do firanek według zastrz. 1 — 3, znamienny tym, że w długiej desce wycina się w określonych odstępach tory (d) w kierunku słoży podłużnych, następnie nakleja się na nią z dołu i z góry cienkie okładziny (b i c) z drzewa o słojach poprzecznych, po czym w dolnej okładzinie (c) wycina się pośrodku torów (d) podłużne szczeliny (g), których brzegi tworzą występy toczne (h), podłużne zaś szczeliny (g) służą jednocześnie jako prowadnice dla wieszaków (f) krążków (e), i w końcu tak przygotowaną deską rozcina się pomiędzy torami (d) na wąskie listwy do firanek.

8. Sposób wytwarzania listw do firanek według zastrz. 4 — 6, znamienny tym, że najpierw nakleja się na wkład (a) dolną okładzinę (c), po czym w tym wkładzie (a) wycina się tory (d), następnie nakleja się okładzinę górną (b) na wkład (a), po czym w dolnej okładzinie (c) wycina się pośrodku torów (d) podłużne szczeliny (g), służące jako prowadnice dla wieszaków (f).

Wilhelm Hachtel.
Zastępca: M. Skrzypkowski,
rzecznik patentowy.

